

Молодий комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI
№ 132 (2080)

ВІВТОРОК, 4 листопада 1975 року

Ціна 2 коп.

Відбулись збори активу обласної комсомольської організації, на яких обговорено питання «Про завдання обласної комсомольської організації щодо поліпшення виховної роботи серед молоді і посилення боротьби з правопорушеннями й пияцтвом у світлі постанов ЦК КПРС і ЦК ВЛКСМ з цього питання». З доповідню виступив перший секретар обкому ЛКСМУ України М. К. СКЛЯНИЧЕНКО.

- БЕШКЕТНИКАМ — БІЙ!
- ЯК «ВИХОВУЄ» ВУЛИЦЯ?
- ПРОБЛЕМА — ВІДДАЛЕНІ СЕЛА.
- «ПОКАРАЛИ» ШИЛЕНКА...

ВИХОВУВАТИ В ДУСІ КОМУНІСТИЧНОЇ МОРАЛІ

— О Т ХУЛІГАНІ! Що роблять! Куди міліція дивиться? — часом лунає на тихій вулиці.

А чому саме міліція? Де ж були інші, коли ці молодики перероджувались у бешкетників?

На комітети комсомолу, як на молодіжні штаби і припадає основне навантаження у роботі з молоддю по попередженню правопорушень. Як же ведуть вони цю роботу?

Комсомольські ватажки і активісти Кіровоградщини в боротьбі проти пияцтва використовують різноманітні форми ідейно-виховної роботи. Це і випуски «Комсомольських прожекторів», і фотовітрин, «Блакиток», стіннівок, і подорожі маршрутами вихідного дня, і спортивні поєдинки. Посилена в області і пропаганда правових знань. Перед молодіжною аудиторією частіше виступають юристи, працівники органів внутрішніх справ, суду і прокуратури. Щороку збільшується число правесних гуртків у мережі комсомольської політосвіти.

А бешкетникам та п'яницям заступають дорогу комсомольські дружини. У складі Олександрійського оперативного загону — кращі молоді робітники та учні технікумів. Тут колись про танцювальний майданчик біля стадіону «Шахтар» йшла поганя слава. Часто будьякий вечір закінчувався білкою петверезих молодиків. Зараз постійно чергують два відділення загону. Вони підтримують порядок не лише на танцювальному майданчику, а й на прилеглий території.

Доповідач підкреслює, що в Олександрії постійно зменшується кількість злочинів та випадків бешкетництва серед молоді. Оперативний загін при Олександрійському міському комсомолу нагороджено відомим ЦК ЛКСМУ та Посередом Грамотою ЦК комсомолу республіки і МВД УРСР.

Тенденція до зменшення злочинності серед молодих людей стає характерною і для всієї області. Однак боротьба з правопорушеннями приносить б куди більші наслідки, якщо велась конкретніше, цілеспрямованіше, за чіткою системою. Нехай кожен активіст щиро скаже: чи все зробив він, аби вирішити проблему дозвілля молоді? Адже доведено, що більшість випадків пияцтва та бешкетництва трапляється саме від «нічого робити».

Ось приклад. Молодий робітник м. Кіровограда після роботи прослухав бесіду на правову тематику, отримав, так би мовити, емоційний заряд, і прийшов за прохідною. У нього — вільний вечір. Як його використати? В кіно — все бачене, в театр — не туди. Залишається «стометрівка», тобто вулиця. Сітні юнаки і дівчата сповігають з одного кінця в інший. Туди — сюди, туди — сюди. Та їм, прости, і зашуміти ніде. Міськом комсомолу не погубувалося про оформлення пітрян магазинів і установ виставками, світловими газетамі. А років сім — нісім тому з'явилася, було, цікависька — невеличкий екран біля кінотеатру імені Держинського, на якому постійно прокручувались рекламні плакати та невеличкі документальні фільми. Біля екрану постійно збиралося безліч молодих людей. Це давало їм певну інформацію і, безперечно, багатьох відволікало від сумнівних розваг.

Потім, очевидно, кіномеханікам обридла турбота про «кіно на вулиці». І вони махнули на нього рукою. Міськом комсомолу — теж.

Отже, вечір провести ніде. А кафе чи ресторан? На жаль, тут можна саме «вбити» дозвілля. Атмосфера в ресторані створюється стихійно, тон задають ви-

падкові люди. В області немає жодного ресторану чи кафе, котрі знаходилися б під контролем і керівництвом комітету комсомолу. Молодіжні кафе теж не прижились на Кіровоградщині. Залишається «одне» — пляшка вина.

Втім, ресторан не єдине місце, де можна хилити. Є ще магазини, продавці котрих порушують правила торгівлі спиртними напоями. І трапляються ще «добрі тітоньки», завжди гості вчирчати «бідного хлопчинку» пляшкою самогону. Але досі комітети комсомолу області, оперативні загони не виробили конкретних форм боротьби з цим злом. Жодного рейду по виявленню вогнищ самогоніваріння не провели оперативні загони в Новомиргородському, Новоархангельському та Кіровоградському районах. А це — сільські місцевості, де самогон — зло номер один. Саме тут, у віддалених селах, поки що з бібліотеками та клубами досить успішно конкурують вогнища самогоніваріння. В Олександрійському районі, наприклад, з кожних 12 правопорушень 7 скесно молоддю в малочисельних і віддалених селах.

Проблему пияцтва на селі можна вирішити, поєднавши боротьбу за правопорядок з ретельною і плановою роботою по організації відпочинку молоді.

ОДНИМ з головних завдань комітетів комсомолу в боротьбі з правопорушеннями та злочинністю є створення атмосфери нетерпимості до порушників радянських законів і норм комуністичної моралі. Між тим, деякі працівники райкомів що важливу і копітку роботу проводять формально. Добровілляцький райком комсомолу, наприклад, після сигналів з народного суду виключив із членів Спілки 7 комсомольців, які... ніколи не стояли у них на обліку. А Ю. Шиленка виключили аж двічі, в грудні минулого року і лютому цього року... Енергійно взялись за злочинця! Втім, щоб з'ясувати, в якій районній організації Шиленко стоїть на обліку, у райкомівців вже не вистачило сил.

Саме енергії, бажання бути серед мас, знати, чим живуть юнаки і дівчата, часом не вистачає комсомольським працівникам. Ця ж можна пояснити ту велику нуду, котра панує в багатьох культурних закладах Кіровоградщини. Кіно і танці увечері — оце і весь репертуар багатьох сільських будинків культури. Чи турбуються комітети комсомолу про підлітків, про його дозвілля? Який вплив здійснюють на нього культурні установи? Спортівні та інші організації? Об'єднання підлітків створюються де за годино: на базі жєкпських кімнат, в дитячих кімнатах міліції, лише не в будинках культури та бібліотеках, тобто там, де їм і належить бути.

Комсомольським активістам є у кого повчитись роботі серед молоді. До їх послуг — досвід партійних організацій області, а також роботи кращих комітетів комсомолу Кіровоградщини. Варто переїняти кращі форми виховання підлітків у місті Світловодську, де особливо поширено трудове наставництво.

Ось один з прикладів, котрий красномовно говорить про силу трудового наставництва. На Головинний завод виробничого об'єднання «Дніпроенергобуддустрія» прийшов Сашко Червченко, істнаццятірочний підліток. Невдало складалось його життя: вчепив поганю, стояв на обліку в комісії у справах неповнолітніх. Особливого бажання у хлопця працювати не було. Але комітет

(Закінчення на 3-й стор.).

ІННА БУЗЛО ПРИПІЛА ПРАЦЮВАТИ НА СВІТЛОВІДСЬКОМУ КЕРАМІЧНОМУ ЗАВОДІ В НИНІШНЬОМУ РОЦІ. ТУТ ПРАЦЮВАЛИ ЇЇ ДІДУСЬ І БАБУСЯ, А ЗАРАЗ МАТИ І СЕСТРИ. МОЛОДА ВИРОБНИЧИНЦЯ ПРАЦЮЄ В КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНІЙ БРИГАДІ, ВІКОНУЄ ДЕННЕ ЗАВДАННЯ НА 120—140 ПРОЦЕНТІВ.

НА ФОТО: ІННА БУЗЛО.

Фото В. КОВПАКА.

ПРИКЛАД ПОКАЗУЄ ГРУПКОМСОРГ

Молодого комуніста колгоспу імені Ульянова Надію Говоруш в Головинському районі знають як доярку, яка протягом нинішньої п'ятирічки добивається найвищої продуктивності від закріпленої за нею групи корів. За трудові здобутки вона нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора і «Знак Пошани».

У завершальному році Н. Говоруш зобов'язалася надіти від кожної корови по 4 тисячі кілограмів мо-

лока. Ставши на трудову ударну вахту, присвячену XXV з'їзду КПРС, вона, групокомсорг комсомольсько-молодіжного колективу МТФ господарства, успішно виконує намічені плани, пині вже від кожної корови має майже по 3800 кілограмів.

Нещодавно Н. Говоруш нагороджена червоном лентою «Краща молода доярка району». Її вручення також перша премія виставкому за представлення на районній виставці

РУКОСТИСКАННЯ

НА

ГАЗОПРОВОДІ

„ДРУЖБА“

Трансконтинентальний газопровід «Дружба» сягнув берегів Дніпра. Незабутню подію відзначили днями будівельники цього гіганта поблизу села Павлівки Світловодського району: на 1224 кілометрі магістралі відбувся мітинг з нагоди прокладки першого зварювального шва на газопроводі.

Першим слово взяв директор будови Курт Кьонке. Він тепло привітав колектив четвертої будівельної дільниці, яка проводить тут роботи, висловив впевненість в тому, що зобов'язання і відповідальні завдання будуть успішно виконані.

У своєму виступі перший секретар Світловодського міського Компартії України А. Ф. Єпіфанова передала будівельникам добрі побажання від Кіровоградського обкому Компартії України, всіх комуністів і трудящих Світловодська.

Бурхливими оплесками зустріли на мітингу виступ завідувача відділом ЦК Соціалістичної Єдиної партії Німеччини, доктора Вамбута Хорста. Будова не має собі рівної в історії, відзначив промисвець, і підкреслив, що настане час, коли люди з гордістю, великою вдячністю скажуть: «Цей величезний газопровід будували поруч ровесники з Ленінського комсомолу і із Спілки вільної німецької молоді».

На урочистому мітингу були присутні доктор Бернштейн Харрі — уповноважений урядом на будівництві газопроводу, заступник міністра вугілля і енергетики НДР, Бранд Іоах — відповідальний працівник ЦК СЕПН, Рьон Еріх — начальник партійного штабу будови, Мюллер Дітер — секретар ЦК Спілки вільної німецької молоді, Рошер Рудольф — генеральний консул НДР у Києві.

На мітингу були присутні відповідальні працівники ЦК КПРС Г. І. Корольов, завідувачий сектором ЦК Компартії України П. П. Ресенчук, другий секретар Кіровоградського обкому Компартії України Л. Ф. Кібець, перший секретар обкому ЛКСМУ М. К. Скляниченко.

вирощену з телятки корову, яка за шістьма закінченнями дала 6975 кілограмів молока при жирності 4,1 процента.

В. ЧОНЕНКО,
наш громадський
респондент.

На фото: молодий спеціаліст, завідувача молочно-вареною фермою Валентина КАРМАЗИНА (ліва) розмовляє з доярками.

Польові роботи закінчені! Механізатори вже вивели свої трактори з борони.

Фото В. КОВПАКА.

— Село Турія? Тобто колегі «Прогрес»?.. На обліку вісімдесят один член Всеукраїнської Ленінської Комуністичної Спілки Молоді, — розмірено повідомляє другий секретар Новомиргородського райкому комсомолу Андрій Складенко. Очолує їх Іван Давиденко. Всього кілька місяців. Молодий хлопча. Механізатором працював у комсомольсько-молодіжній тракторній. На виробництві зайнято сімдесят відсотків організації... Короткі, анкети дані.

ВІСІМДЕСЯТ одна молода доля в селі Турії пов'язана з комсомолом. Вісімдесят одна радісна посмішка — від усвідомлення причетності до великих справ народних. Вісімдесят одна клятва йти дорогою своїх батьків — хліборобів-степовиків, які на туріянських косогорах такою тужавістю напивають вусатий колос, що він мимоволі вклоняється і землі, і сівачам, які таким багаттям підпалюють соняхи, що вони своєю дружною жовтизною кличуть до себе всю Турію, а білі гречки напояють такими духмяними медами...

Вісімдесят одна комсомольська доля... Коли в тракторній бригаді Андрія Сергачова стало відомо, що переможець районної першості орачів молодий механізатор Володя Кармазин має виїхати в Новоархангельськ на обласні змагання, той категорично заявив:

— На своєму поїду. На чужому — діло непевне. Я знаю, як у мого гатягнуті гусениці. Своїм я пройду по широчку...

Мав на увазі Володя, звичайно, свого беззмінного Т-74, з яким не розлучається вже п'ятий рік і звик до нього.

А ти, Володя, даремно, — у відкриті двері кинув головний інженер Василь Кармазин. — Так і сказано: прибути зі своїм трактором. От і готуємо автоплатформу.

— «Кармазин Володимир Олександрович, тракторист колгоспу «Прогрес» Новомиргородського району» — досі звучить йому, Володі, голос одного з сусідів на обласних змаганнях орачів, який повідомив, що він, Володя Кармазин, зайняв перше місце і уквітчав його червоною стрічкою чемпіона. Щойно його трактор зійшов з машини, і Володя веде його верхньою вулицею села на бригадний стан.

Хата Вані Лінецького своїми білосніжними стінами, голубими-голубими віконницями, акваральним дахом та підведеною призьбою, зійшовши на пригорок, може заселити не тільки всю Турію, а не менше півсвіту. Та її, аж наче весняна веселість, так ймонує Володимиром пастрою. Ніби вперше її оце побачив. Молодець Лінецький. І механізатор славний молодий, і господар вдома. Якось же говорили на комсомольських, коли не Люба Кокоріна була секретарем: приклад у всьому. Хай навіть не будуть виконати дому, в якому ти живеш. У праці — першим, в побуті — першим, а пісні — першим...

Як помінив це білу красуню, дорога звернула правіше, до греблі. Перетхав її на пригашений швидкості і погукотів угору ксегором, і коли виїхав на рівну алею, посадженою колісними трактористами, інші вже ветерани бригади, що цілувала високими спілками тополь сине-прісине осічне небо і відімінала його, Кармазина, на широкій вигріб, Володі здалися неурочайно їм. Писочка: він вперше веде своїм хлопцем таку добру славу. А його слава, не їм хвала. Їм виховувався ж він. Володимир, у комсомольсько-молодіжній, брав науку у старших своїх вчителів...

Коли зупинився на подвір'ї, Микола Бондаренко і Анатолій Дерев'яко чаклували біля мотора трактора, Микола Хижняк і Микола

всі — злетів Володя від їх дукних та дружних рук чи не вище від отих тополь.

— Три підкидайте, два ловіть, — проказав традиційний для цього випадку дядько Панає, Яшенко.

Панаєсові Івановичу, як і Івану Павловичу Лимарю Володимир особисто вдячний. Це справжній туріянський землесил, — і мудрість механізаторську візьмеш від них, і ту вешку істину, що степовик-хлібороб тільки під червоним пранором з серпом та мотогом засвітив собі сонце ясне над головою.

— Молодець, Володько, — ще сказав Панає Іванович. — Тепер готуйся на республіканську...

Поздоровляли Кармазина і Вова Снісаренко та Олекса Ореда, Люба Мулявко і Люда Тунич. Це учні Туріянської школи. В піонерському загоні імені Поповича, за рішенням комітету комсомолу Володі — виробничим вожатим. Разом з комсомольцями Петром Криворучком Наталією Барченко, Ніпою Хижняк, Юлею Ахмедовою, теж виробничим вожатим, приходив у класи, а то щодавно привів загін у свою комсомольсько-молодіжню другу тракторну. Розповідав:

— Оце мій Т-сімдесят чотирь. Це — його барабани, це — пускач, це — карбюратор... Ви те все вивчали. Он старші Ваня Кокорін, Михайло Жишко цього літа вже й причіплювачами працювали. На цій машині зекономив 700 кілограмів пального за дев'ять місяців. У нас всі економлять. Тому й по бригаді тридцять два центнери. У виробів тисячу шістьсот гектарів умовної оранки. Тобто — з розрахунку на еталонний трактор. П'ятий рік без капітального ремонту. А по плану десь скоро б уже й другий робити належить...

Ось так густо, хоч коротко подав Кармазин свою виробничу біографію.

Може вже й надто коротко. Бо юним відвідувачам тракторної приємно було б дізнатися й про інше...

ОЛЕКСАНДР ЯКОВИЧ і Марія Омелянівна Кармазин виростили п'ятеро дітей. Одні народилися ще до війни. Інші після того, як Олександр Кармазин, б'ючись з фашистською нечистю за звільнення Угорщини, одержав серйозну контузю і повернувся у рідні краї. Всі виростили на трудовій заваді. Батько був невеселим механізатором, не віддавала й мати зі своєю роботою. Старші Віктор і Олександр стали майстрами гірничої справи, дочка Поліна — будівельницею, а Володимир і Микола пішли хліборобською стежиною батька, сіли на трактор.

На комсомольському пієлі Володимира Кармазина і його нареченої Валентини хтось із родичів нареченого запитав:

— А ви чимось схожі — обоє біляві, обоє

Віктор ПОГРІБНИЙ.

Червоні юнги Турії

НАРИС

жваві. То ж хай десь і дітей таких вам принесе...

А нині чотирьохрічний Сергішко штовхає повислим кулачком свою маму, 23-річну завідувачу молочно-вареною фермою № 2 колгоспу «Прогрес» Валентину Кармазин:

— Мам, а що то дядя майструє?

— Фотографує нашу ферму, синку...

Прийшла Вали на ферму, де вже близько двадцяти років працювала дояркою її мама, Віра Василівна, після гомосиріччя, комсомолом. Здобула середню освіту в заочній. Одряду стала заступницею бригади серед молодих доярок колгоспу і району за 1000 надой молока. Порадилися комсомольці з секретаєм парторганізації В. В. Зайченко, голою колгоспу І. Р. Отеленком і вирішили за прикладом тракторної комсомольсько-молодіжньої бригади на МТФ № 2 організувати. Очолила її Валентина Кармазин. Саме виконання високих соціалістичних зобов'язань зробили відомими в області і бригаду, і її керівника. Валентину обрали депутатом районної Ради, членом обкому ЛКСМУ.

А це напередодні свята до Володимирчоних новини, привезеної з республіканських змагань орачів, де він зайняв четверте місце (Володя каже: на жаль, бо довелося йому міняти три плуги і трактора — не відповідали умовам змагань) доплюсувалася пошва Валентини: правління призначило завідувачою фермою. — Тепер, Валентинно, чого просила колись («Давайте розширимо комсомольсько-молодіжню, Іване Радіошівну» — це до голови. «А які в нас умови?» — це завідувачою фермою), сама маєш про все дбати. І від тебе нині вже залежить, чи буде, наприклад, вся ферма комсомольсько-молодіжньою, чи ні...

Відносно особистого прикладу, то тут все гаразд. Як передавала групу, то не соромно було передати й цифру — близько 3000 кілограмів молока на корову за дев'ять місяців. Представлено Вали до високої комсомольської нагороди — золотого знаку «Молодий гвардієць п'ятиріччя».

Тринадцять першого березня комсомолу Валентину Кармазин приймали кандидатом в члени КПРС. Дві рекомендації дали сільські комуністи, третю — бюро Новомиргородського райкому ЛКСМУ.

На партзборах головний зоотехнік Захар Платонович Срібний, прекрасний організатор, ветеран комсомолу, неперевершений життєлюб, жартівник, дав настанову; яка прозвучала символічно:

— Ми тебе, Валентинно, вчили ходити, а ти нас тепер учи літати...

Для початку у молодій завідувачі в тарілці родина підмога. На відповідальній діяльності, а родильному відділенні працює Віра Василівна, мати Валентини, рідна сестра. Ніна Хижняк — крадця молода доярка на фермі... Та ще опора — молоді її поаруки Ліда Біляева, чотири Віри: Тіхенко, Вихристенко, Буденко і Павленко, Люба Негеса, Дарія Бережна...

Ось ці комсомольські долі — Володимира і Валентини Кармазин. Дві з вісімдесяти однієї, а як же ті — решта?

Комсомольська сімейність в Турії — явище неординарне.

Перед тим, як піти в декретну відпустку, туріянська комсомолка, депутат обласної Ради доярка Люба Засенко, записала на свій рахунок близько 4000 кілограмів молока, наданого нею на кожну фуражну корову. І це не за позній рік. Поки Люба з мамою Людою доглядала маленького Сашка, їх молодий папко Микола Засенко, підхопивши естафету «сімейної» комсомольської слави, став найкращим молодим жінцем району. Працював Микола у другій тракторній трактористом. Цього складного за погодними умовами літа пересів на комбайн. І хоч включився в життя дещо пізніше, ніж інші, а зерня намолотив найбільше.

У ОЛЕКСАНДРА Смілянця характер рвучкий, погляд швидкий, мовз-скоромовка, і хода не можна сказати, що

неквапався. Рішення приймає швидко. Але то ювілейне враження. Перед тим рішенням — думки та думи. Як сто було з новим для колгоспу сортом пшениці «Ліліївська». Він то їйби більше підходить для північних областей, але цього року на підсієних суглинках за Турією дав по 35 центнерів з гектара. Посіли всього 18 гектарів.

— Будемо розширювати площі під «Ліліївку». Врожайність говорить за. Як і під районований — «Одеська 51». — виклав своє рішення в кінці літа Олександр.

У голови І. Р. Отеленка заперечень не було...

Для комсомольця Олександра Смілянця минула весна залишила пам'ятю зарубку: в березні його призначили головним агрономом «Прогресу», а в день народження В. І. Леніна став кандидатом в члени КПРС.

Олександр — один з багатьох молодих спеціалістів села. Можна сказати, і це, певно, не буде перебільшенням, правління колгоспу сповна доручає комсомолові і молодим комуністам стояти біля керма господарства. Молоді члени КПРС — два Василі Кармазини працюють: один — головним інженером, другий — завідуючим гаражем. Зоотехнік Микола Снісаренко, Наталія Барченко, інженер-електрик Леонід Буденний — комсомольці...

Якось відбулася на загальних комсомольських зборах запланована розмова про авторитет члена ВЛКСМ. Голою колгоспу І. Р. Отеленко в недалекому минулому комсомольський активіст радив комітетові:

Якщо у вас, товариші, в порядку комсомольські папери, внески, — вас за це похвалять райком комсомолу. Але якщо серед вас будуть комсомольці — герої праці, комсомольці-творці, якщо не буде боїтися взяти на плечі найвідповідальнішу ділянку — тут вам уже хвали не тільки від райкому, а від усіх — від партії нашої, від народу. Це найважливіший і найнадійніший авторитет...

Авторитет — від звернення потрібного, значимого.

Чи не цим керувався досі непомічений, а нині відомий лосьмо району молодий Віктор Титов, ставши минулих років одним з перших надій-тисячників? Може, саме за цю робота-ність і подала йому руку Люда Лєтєвська, виконавельна дитсадка. І вони гучним комсомольським весіллям відзначили народження нової туріянської сім'ї. До речі, в нинішньому році це було вже четверте комсомольське весілля...

Чи не цим керувався Віктор Кокорін, Володя Сергачів, Петро Голован, Андрій Микитенко, Сашко Рудь, Віктор Амедин, вважачи священним обов'язком повернутися після армії до рідної Турії, щоб вершити її трудову славу, а зараз стали ініціаторами запровадження опадних книжок на ім'я механізаторів, які йдуть служити, відрацююватимуть за своїх товаришів!

Внесок кожного ж вісімдесят одного. На своєму робочому місці, своїм умінням і енергією, руками своїми і розумом.

Не менше радості й від спільних справ, як то, наприклад, закладали на честь першого комсомольського села та лагідних воїн-героїв парк Слави, як десять комсомольських суботників змінили обличчя новобудови села — прекрасного Будинку культури. Як вступили ото з ініціативою цього літа: кожному комсомольцю заготовити по 5 тонн берегового та річкового різноотрав'я. Михайло Панченко, Микола Тіроп, Степан Пасека, Леонід Мулявко заготовили його вдвічі більше, ніж дала завдання організація, а голою сказали:

— Наступного року зробимо, Іване Радіошівну, всюдихід за прикладом компанійців. І тоді з річкового різноотрав'я матимемо гори трав'яної мукі...

В КАБІНЕТІ політосвіти колгоспу «Прогрес» стоять п'ять червоних знамен. Серед них Перехідний Червоний Прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЛКСМ і ЦК ВЛКСМ, яким нагороджене господарство за успішне завершення п'ятиріччя. В бухгалтерії нам повідомили цифри і дати: завдання п'ятиріччя по виробництву молока виконано у вересні, м'яса — значно раніше. На 7 центнерів збільшилася врожайність поля порівняно з восьмою п'ятиріччю...

— Спасибі вам за ваші молоді робота-щі руки!

Після розмови про комсомол Турії, секретар парторганізації запропонував пройтися селом. Як вийшли з контори, Микола Григорович Тупчий, київши погляд на широкий розлив річки, що плескалася в береги біля загати, сказав, ніби пенарком:

— А нашою Турією, пишеться в історії, кораблі ходили. До Дніпра. Тоді, кажуть, Турія у Славуту впадала, а не у Вись.

Ми не перевіряли історичних даних про судноплавство на річці Турії, але в тому, що гордість туріянців за свій край має твердий підмурок — переконаніс глибоко. І якщо колгосп «Прогрес» з усіма його турботами, з перемогами і недоладами, з пишнотами і піснями, уявляти символічним кораблем, то скажімо, що цей корабель іде партійним курсом, і екіпаж на ньому — виробуваний, падаючий, а юнги на ньому виродилися у своїх старших бувалих мореплавців...

Новомиргородський район.

ВИХОВУВАТИ В ДУСІ КОМУНІСТИЧНОЇ МОРАЛІ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).
комсомолу об'єднання направив його в бригаду верстатників імені ХХІІ з'їзду ЛКСМ України. Члени комсомольсько-молодіжного колективу на чолі з бригадиром Валерієм Лобасовим взяли шефство над Санком, прийняли його в бригаду як свого. Минуло півтора року. Нині Олександр Черниченко — комсомолец. Любить його в колективі. І цінують, як кваліфікованого токаря.

Заступають на увагу і нові форми зацікавлення позакласною роботою старших школярів в Гайворонському районі, цікавий досвід організації дозвілля молоді в Олександрії.

Тенденція до зниження злочинності і правопорушень серед молоді у Кіровоградській області — процес не випадковий, триватиме він і в майбутньому. Бо з кожним днем проблеми виховання молоді людини все більше хвилюють комсомольські організації області і дистанцій «комсомольський активіст» — підліток стає все коротшою.

В роботі зборів активу взяли участь та виступили другий секретар обкому Компартії України Л. Ф. Кібець та завідувачий сектором профілактики правопорушень молоді і правової пропаганди ЦК ЛКСМ України А.Я. Сидорин.

ТУРБОТА — ПРО ВІДДАЛЕНІ СЕЛА

● З ВИСТУПУ ПЕРШОГО СЕКРЕТАРЯ ОЛЕКСАНДРІВСЬКОГО РАЙКОМУ КОМСОМОЛУ НАДІН ЗГАРСЬКОЇ.

У формуванні комуністичної моралі велику роль відіграє система політичної освіти. Нинішнього року в 11 полігуртках 286 комсомольців вивчають основи комуністичної моралі та основи правових знань. На заняттях гуртків молоді зустрічається з працівниками суду, міліції, прокуратури. І все ж політосвіта — це лише одна з складових виховання моралі молоді людини.

Нас турбує проблема малонаселених віддалених сіл. Тут трапляється ще багато правопорушень. Одна з їх причин — погана організація відпочинку

молоді. Як правило, бригадні клуби в таких селах знаходяться на утриманні сільських Рад, але завідуючі клубами не завжди знаходять підтримку і допомогу з боку керівників сіл і колгоспів.

Так сталося у клубі села Гутниці. Рік тому ми направили туди на роботу комсомолку Галину Коляду. Дівчина до роботи бралась охоче, організувала вечори, спортивні змагання.

Та ось настала осінь. Галина вирішила зробити ремонт клубу, бо останній був десять років тому. Звернувшись до голови

сільради з проханням дати матеріали. Той відіслав її до голови ССТ. А голова ССТ, не довго думаючи, порадив звернутись до голови сільради.

Ображена Галина махнула рукою і розраховувалась. На її місце призначили нового комсомольця, а ремонт зробили лише після втручання районної радіогазети «Зоря» та «Комсомольського прожектора».

Лише після того, як вирішиться проблема віддалених сіл, ми зможемо сподіватись на більш плідну роботу по правовому вихованню молоді.

...! громадський відділ кадрів

● З ВИСТУПУ СЛЮСАРЯ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» ГЕРОЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ О. О. КОШУРКА.

На нашому заводі майже половина робітників та службовців віком до 30 років. Щороку в колектив вливається чимало новачків.

Кожному потрібен вчитель. А добрим наставником можна назвати того, хто постійно відчуває відповідальність за долю юнака, стає йому другом, вимогливим і чуйним. Тому при підборі наставника слід враховувати не лише кваліфікацію, а й міць політичного ґарту, життєвий досвід, педагогічні можливості.

У нас — 350 наставників молоді. Це люди, віддані своїй справі. Вони — справжні вихователі.

Дрібниця у виховній роботі не буває. Щоб завчасно попереджувати правопорушення серед робітників, досягати зменшення плинності молодих кадрів, ми організували в своєму цеху раду по профілактиці правопорушень, котру очолює О. П. Дерев'яко та громадський відділ кадрів. Ним керує ветеран праці В. Д. Левицький. Хоч у кожній з цих

громадських організацій — свої завдання, та роблять вони одну спільну справу — борються за долю молодого робітника. Рада по профілактиці турбується про тих, у кого невдало починається трудове життя. Інколи зустрічається з батьками новачків.

Громадський відділ кадрів постійно аналізує причини плинності робітників, кожну заяву на звільнення розглядає на засіданнях, вживає заходів по закріпленню кадрів. Ось наслідки цієї роботи. Якщо в 1972 році від прогулів було втрачено 717 людиноднів, то в минулому — 172, а в цьому — лише 70. Така економія вливається по всьому заводу у соціні надпланових сіялок. А поза цифрами — десятки щасливих робітничих біографій. Це і є ефективність роботи наставника.

«Кожному — справа, з кожного — відповідь»

● З ВИСТУПУ ЄВГЕНА ВДОВІНА, УЧНЯ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 5 ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙОНУ.

В нашій школі на початку навчального року в усіх класах пройшли збори під

назвою: «Кожному — справа, з кожного — відповідь». На них колективно було визначено доручення всім учням з урахуванням бажань, можливостей кожного. Школярі відразу дізнались, які предметні гуртки вони можуть відвідувати, які будуть проводитися олімпіади, огляди художньої самодіяльності, спартакіади.

Один учень восьмого класу часто порушував дисципліну. Ми знали, що йому подобається спорт, він любить сівати ґрати на гітарі. На комсомольських зборах йому запропонували взяти участь в конкурсі та виступити на спортивних змаганнях. З тих пір про погану поведінку хлопця вже не може бути й мови. Ось як важливо знайти людині заняття до душі.

Взагалі, у нашій школі порушення граються не часто. Це результат цікавого шкільного життя. Ось що провело за два останні місяці: свято книги, комсомольські збори на тему «Що зробимо нового в цьому навчальному році?», змагання з плавання, збір металодому та макулатури, тиждень солідарності з Чилі, збір дружини, присвячений «Молодій гвардії», конкурс малюнка на асфальті «Житимо під щасливою зіркою», засідання клубу «Етика й естетика», першість школи з шахів, заняття усього журналу «Хочу все знати» та клубу «Чомучок».

Проводячи всі ці заходи, комітет комсомолу та рада піонерської дружини намагались зацікавити якнайбільше учнів. І зрозуміло, що тим самим вирішувалась важлива проблема школи — проблема вільного часу учнів.

М. БІДЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Автоград

Мало хто, приїжджаючи на КамАЗ, відразу потрапляє на будови заводів. Перші враження — від міста. У нас вони почались іще в Москві. Двоє лівчат в аеропорту, дізнавшись, що наша група летить до Набережних Човнів, почали в один голос розказувати нове місто. У цих розгорілих очі, вони відразу відчули в нас «своїх». Виявилось, що дівчата — «старожилки» на КамАЗі, працювали цілий рік і зраз, провівши відпустку в рідних місцях, у Воронежі, знову повертаються на роботу.

Втім, безпосереднє знайомство з містом почалось у нас досить курйозно. Літак запізнився на годину і з аеропорту ми вирушили опівночі.

— Вам у Старе місто, чи в Нове? — запитує водій автобуса.

— Нам у Набережні Човні! — відповіли ми повагом.

— Я знаю, що в Човні, раз ви сіли в цей автобус. Тому й питаю: вам у Старе місто, чи в Нове?

Через годину приїхали. Широкий проспект, яскраво освітлені, незважаючи на пізній час, вікна будинків, воєні неону. Потім ми краше познайомились з цією головною магістраллю — проспектом Мусси Джаліля, дізнались, що ця частина зветься селищем Камгес. А ще в Старе місто. Нове місто, селище ЗЯБ і разом все називається Набережні Човні. І ми зрозуміли запитання водія, бо хоч незабаром усі селища зливаються в суцільні квартали, поки що від Старого до Нового міста — більше десяти кілометрів.

— В «Камі» місць немає! перестрів нас міліцейський патруль. Вам треба було в чотири-одні, або в чотири-два! Але вже пізно.

— Ну, якщо міліція нам не допоможе... — розчаровано промовив хтось із групи.

— Допоможе! Пішли у гуртожитки, — сказали міліціонери.

Головне враження, котре залишається після знайомства з Набережними Човнями — це захоплення. Човні мають стати зразковим радянським містом. І стають. Тут немає тимчасових вагончиків і наметів. Все будується міцно і навіки. Місто створюється з урахуванням усіх сучасних вимог архітектури. Машинам (далішніх мешкаючій придбати не встиг-

ли), а на будову транспорт іде поза містом, але широкі проспекти з підземними переходами і перехрестями на різних рівнях прокладаються вже сьогодні. Красиві багатопверхові будинки сиректовані і виготовлені окремими блоками в Москві і Ленінграді, утворюють оригінальний архітектурний ансамбль. Особливо красиве Нове місто. Тут піднімаються будинки серії НЧ (Набережні Човні), створені московськими зодчими. Підвищена комфортабельність квартир, оригінальне внутрішнє оздоблення. Більшість із них — з білого бетону із яскраво-зеленими керамічними вставками. Вони будуть напроход красні на березі Камі. «Будуть» — тому, що досі Кама протікає у кількох кілометрах від Нового міста, а із спорудженням Нижньокамської ГЕС річка розліється до майбутніх гранітних набережних міста. Так їх і будують. Набережні Човні, вздовж річки. Це розтягує дорогу на роботи, зате кожному буде недалеко до води, до зони відпочинку.

Поки що квартири не вистачає, люди живуть у гуртожитках. Навіть подружжя — окремо. Але кожному зрозуміло, що труднощі ці — тимчасові. Місто буде стіти стрілкою і комплексом. Тут немає об'єктів головних і другорядних. Одночасно ростуть і житлові будинки, і дитсадки, і школи, і кафе та ресторани. Згодом відкриваються театри і цирк, широкоформатні кінотеатри і телецентр. І знання прекрасного майбутнього свого міста допомагає людям без паркань зносити і труднощі з життям, і інші тимчасові незручності будівництва.

А ще в силі крилаті слова, кинуті кимось із перших будівельників КамАЗу. «Не перегворюй свою молодість у книгу скарб!»

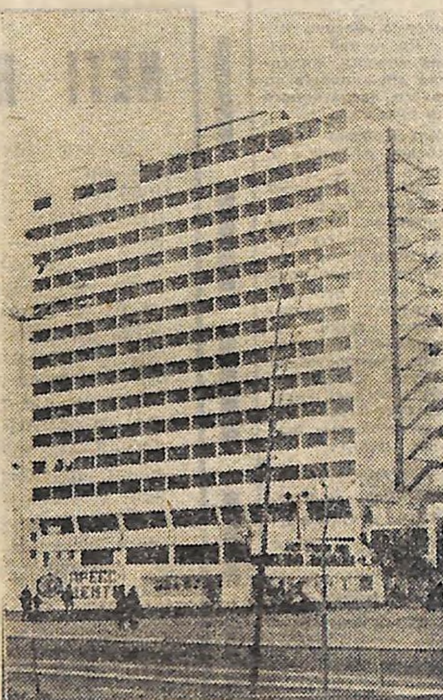
Люди живуть майбутнім. Тут, у Набережних Човнях, як і на кожній ударній комсомольській будові, це помітно найбільше. І прискорити його хочеться всім. Швидше закінчити будівництво! Дати перший автомобіль! Зробити своє місто найкращим! «Я верю в рождение гиганта КамАЗа, я верю, что будут большие Челны», повідомляє великий лозунг у Камгесі.

В одній ідеалі мені вразила така деталь. На вторах — наші жовті осінні листя. І зроблено це з великим смаком. А потім звернув увагу на жінок, котрі в обідню перерву оточували поки що малочисельні квітникові клумби і збирали папірця; на рівенькі зелені газони

вздовж вулиць у селищі Камгес. Горюнов розповів, що підтримувати ті газони було дуже нелегко, перехожі постійно протоптували стежки «для зручності». І так тривало доти, доки молоді будівельники не виготовили бар'єри вздовж тротуарів, а знавато «носіювачих» не взялась БКД.

О. БКД — це дітище комсомольців КамАЗу. П'ять оперативних загонів бойової комсомольської дружини взяли під свій контроль і порядок на вулицях, і роботу магазинів та ресторанів, і рух транспорту. Ловлять навіть автобусних «зайців». І як наслідок, у місті з населенням, що вже перевершило 300 тисяч, можна зовсім безпечно гуляти пішими вулицями. Бо нагромадують комсомольці. Нагромадують на звичайних «газонах», котрі мають лише одну характерну відмінність: на кабінах — літери «БКД». Тільки три літери. А вселяють вони спокій.

(Далі буде)

Поки що в Набережних Човнях лише один готель — «Кама». Новий 14-ти поверховий готель, що будується (фото вгорі) вирішить багато проблем для відражених і гостей міста.

Нам'ятник 30-річного Перемог радянського Німеччиною, біля нього — постійно стоячі піонери в почесній партії. (Фото ліній).

Фото автора.

Читач запитує

«Ма, студенти Кіровоградського інституту сліпсько-слухоспортивного машинобудування живемо в гуртожитку і просимо відповіді на наше запитання: чи дозволяється відкривати кімнати мешканців під час їх відсутності? Якщо дозволяється, то кому?»

Як повідомила нас командант гуртожитку інституту К. Романова, кімнати, в яких проживають студенти, згідно Положення про гуртожитки, мають право відкривати в будь-який час чергові гуртожитку і в разі необхідності (перевірка слюсарів опалувальної системи і інші роботи). Але до кімнати обов'язково повинні заходити декілька осіб. В інших випадках відкривати кімнати забороняється.

Читач просить допомоги

Читач нашої газети К. Самборський із селища Дмитрово Олександрійського району звернувся до редакції з проханням допомогти йому відремонтувати швейну машинку.

З його листом ми звернулись на завод «Реммобуттехніка» до майстра цеху виробничих майстерень Віктора Миколайовича Шура.

Пізніше він нас повідомив, що в селище Дмитрово було відправлено майстра, який відремонтував машинку.

МІСТО ще спить, опови-
те передранковою
імлою. Тиша навколо та-
ка, що чути власне дихан-
ня, а кожен крок віддає-
ться луною.

Знайомо ця картина
Федору Михайловичу. І
любить він її найбільше.
Мабуть, тому, що свій
робочий день розпочинає
саме в цей час.

Широкою, твердою хо-
дою йде він провулком,
вулицею, проспектом. Ось
уже двадцять п'ять років
він незмінно несе нелегку
службу охоронця право-
порядку.

Тихо навкруг. І на душі у
Федора Михайловича спокій-
но. Та раптом чує за спиною
чийсь похвальний кроки. «Ко-
му це ще не спиться?» — май-

ступного дня — те ж са-
ме. Тільки вже час прий-
шов за шаховою дошкою.
Познайомився і з тими
«дружками», про яких
розповідала дружина. Дій-
сно, її побоювання були
не безпідставними. Дов-
генько довелося Федору
Михайловичу походити у
цю сім'ю, погрозити з її
«главою», щоб там, на-
решті, знову поселився
спокій.

Та найбільше дільничного
інспектора хвилюють підлітки,
схильні до правопорушень.
Але тут бесідами і «візитами»
не обійдеться. І Федору Ми-
хайловичу доводиться турбува-
ти комісію по трудовлашту-
ванню підприємство чи шко-
лу, громадськість. Не випус-
тити з-під контролю, доки не
доб'ється відсутності наслідків.

Свою роботу
Федір Михайло-
вич Огоренко
організував так,
що на його діль-
ниці не було
жодного злочин-
у. І люди вдяча-
ні за це. А ко-
ли його, було,
перевели на ін-
шу роботу, во-
ни написали ко-
лективного лист-
а з проханням
«повернути» їх-
нього дільнич-
ного. Довелося
задовольнитися
проханням лю-
дей. У минуло-
му році Ф. М.
Огоренка при-
значили стар-
шим дільнич-
ним інспекто-
ром опорного
пункту право-
порядку № 1.

Розповідасно про наставника

К Р О К И ДІЛЬНИЧНОГО

нула думка. А тут вже й го-
лос:

— Федоре Михайловичу, за-
чекайте.

Оглянувся — житель його
дільниці.

— Щось трапилось? — стри-
вожився дільничний.

— Ви знаєте, — почав той, —
Повертався я з нічної зміни,
аж бачу — хтось такого важ-
кого мішка тягне за плечима.
Придивлюся, — а то К. Не
інакше, як когось обкрадав.

— Спасибі за інформа-
цію, — подякував Федір
Михайлович. А на ранок
у райвідділі його вже че-
кав «сюрприз». У грома-

дянки В. украли кролів.
Федору Михайловичу не
потрібні були додаткові
показання. Він знав, де
шукати пропажу. Через
якусь годину-другу злодія
було піймано на гарячо-
му.

«Як у вас все так легко
виходить?» — часто запиту-
ють Федора Михайловича мо-
лоді колеги.

А він тільки посміється на
те, і скаже: «Людей знати
треба». І, дивлячись на заці-
кавлені погляди, додасть:

— Перше, з чого треба почи-
нати дільничному інспектору
— це з вивчення людей. Яко-
мога більше, детальніше. За-
поповнюйте у них довіру! І ав-
торитет. А якщо тебе поспра-
ли в таємницю, то збережи її,
що б там не сталося.

В цих істинях Федір Ми-
хайлович переконувався на власно-
му досвіді. Бо сам починав
саме з цього, бо так вчили і
його колишні старші товариші.
Закарпенку за ним дільнично
(Велику Балку) Федір Ми-
хайлович знав чудово. Бо не
аймався б жодного двору, у
якому б він не побував, не
поговорив. Тільки туди, де бу-
ло не зовсім благополучно, він
заходив частіше. І люди віри-
ли йому, довіряли.

Якось прийшла до діль-
ничного громадянка Л.

— Допоможіть мені чи
порадьте, Федоре Ми-
хайловичу, що робити. Чоло-
вік почав пити. Все якісь
дружки в нього, компа-
нія. Приходить пізно і
завжди напідпитку. Не до-
бре я відчуваю...

Надвечір дільничний ін-
спектор навідався у цю
сім'ю. Господар ще не
астиг податись з дому. От
і зав'язалась чоловіча роз-
мова... про футбол. На-

ЦЕ — нова форма ро-
боти, спрямована на
активізацію громадськості
в боротьбі за правопоря-
док. Федір Михайлович і
тут знайшов правильний
напрямок. Перше, з чого
почав, — створив раду
громадськості. Склали
план роботи. На щомісяч-
них засіданнях ради за-
слуговуються керівники
тих підприємств, де трап-
ляється найбільше випад-
ків правопорушень.

Так було помічено, що
солідний процент «відві-
дувачів» медитверезника
становлять робітники 90-го
корпуса заводу «Червона
зірка», котрий знаходиться
на території опорного
пункту. Довелося заслуха-
ти керівника на засіданні
ради громадськості. І ре-
зультат не забарився —
останнім часом тут майже
немає порушень дисциплі-
ни чи громадського по-
рядку.

На території ОПП — пивний
бар, літній танцювальний,
гуртожиток. Але ніяких «ЧП»
тут не трапилось тільки завдя-
ки нильності членів опорного
пункту і, зокрема, Федора Ми-
хайловича. Посиленний кон-
троль за цими місцями, щоден-
ні чергування дружинників чи
комсомольського оперативного
загону стало правилом.

Федору Михайловичу Ого-
ренку є про що розповідати,
є чим ділитись. Бо за два-
дцять років безперервної
служби в органах внутрішніх
справ нагородив солідний
багаж знань і досвіду. Не дар-
ма Федір Михайлович, як один
з найдосвідченіших, цього року
брав участь в роботі Всесоюз-
ної наради кращих дільнич-
них інспекторів країни. За
зразкове виконання службових
обов'язків він нагороджений
трьома медалями «За бездо-
ганну службу в органах внут-
рішніх справ» І, ІІ і ІІІ ступе-
нів. Його груди прикрашає зна-
чок «Відмінник міліції».

...Місто ще спить, опови-
те ранковою імлою.
Прислухайтесь: кроки від-
даються луною. То хода
дільничного.

Г. ГОНЧАРЕНКО,
спіксор «Молодого ко-
мунара»,
м. Кіровоград.

планета

КРАЇНИ

КАПІТАЛУ:

„ЗАЙВІ ЛЮДИ“ АМЕРИКИ

В їх біографіях, на перший по-
гляд, мало спільного. Розі Вашинг-
тон — негритянка. Їй 27 років.
Зразу ж, як тільки стала підрос-
тати дівчинка, вона пішла працю-
вати. Піт Хорват — білий. Він —
ветеран-металіст. Працював на
телевізійному заводі 31 із своїх 55
років. У долях Розі і Піта багато
спільного — вони безробітні.

Ось що розповідають вони самі.
Піт, сивий, з втомленим сумним
поглядом:

— Я залишився на вулиці ще в
1972 році. Звільнили мене тому,
що закрили завод. Ще задовго
відчував, що справа йде до цього.
Господарі постійно загрожували:
переведемо підприємство в Бата-
вію, тут ви нам більше не потрібні.
І до закриття виганяли то одно-
го, то іншого. А тому, що працю-
ючи, ми вже були начебто тіня-
ми. Нарешті, стали вивозити об-
ладнання. Я зрозумів, це кінець.
Декому повезло — вдалось піти
на пенсію без звільнення.

У Розі в очах гнів:

— Я ходила найматися в ресто-
рани, лікарні, на заводи. Скрізь
одна відповідь зайдіть наступного
дня. Так ні з чим і йдеш додому.
Правда, є допомога по безробіт-
тю, вірніше жалюгідна податка.
Ти завжди голодний, але не
вмреш, це вони так розраховували.
А сил рухатися немає. Дочка при-
ходить зі школи — навіть не по-
грашся з нею. Вчителі говорять:
«Розумна. Тільки вона у вас така
слабенька». Піти з нею в кіно, і
то грошей немає. У нас так: поки
молода, виявляється, «не має дос-
віду». А в 35—40, коли досвід з'я-
виться, ти вже для них «дуже ста-
ра».

Так говорять двоє американ-
ських безробітних з міста Баффа-
ло. Приміром, проте ж, хоч інши-
ми словами, розповіли журналіс-
там десятки інших обездолених,
які щоденно і даремно динками
простоюють в довгих чергах на
біржах праці цього промислового
центру. Десятки із восьми мільйо-
нів «зайвих» американців.

Н. СИТУНСЬКИЙ.

Нью-Йорк.

КЕТІ НЕ ПОВЕРНУЛАСЬ ДОДОМУ

Дев'ять років тому,
точніше в листопаді
1966 року, по англійсько-
му телебаченню був по-
казаний фільм «Кеті, по-
вернись додому!». Про
нього тоді говорили, бо-
му були присвячені де-
сятки рецензій. За вимо-
гою громадськості фільм
був показаний декільком
міністрам, які при пере-
гляді просльозились. Як
писали тоді газети, цей
фільм, «подібний рома-
нам Діккенса, пробудив
совість нації». Він роз-
повів людям, які змуше-
ні тулитися в підліжках
і притулках сучасної
Британії, які падають
робітничі будинки вік-
торіанської Англії.

Глядачам показали

кімнату з голими цегля-
ними стінами, які нагаду-
ють конюшню. Ліжка,
подібні стійлам: відок-
ремлені одне від одного
фанерними перегородка-
ми. В такій кімнаті про-
живають десять жінок і
тринадцять дев'ятеро дітей.
Чоловіків не пускають
— вони можуть відвіду-
вати сім'ю тільки ввечір
притулку, так як в цьому
випадку в них забирають
дітей (згідно англійських
законів батьки зобов'я-
зані віддавати дітей в ди-
тячі будинки, якщо не
можуть їх забезпечити).

Як же потрапила в та-
ке пекло Кеті? Дівчина

жила щасливо з своїм
чоловіком шофером Ре-
гом, в одному з нових
будинків Бірмінгема, ви-
ховувала двох малюків.
Але Рег потрапив у аварию
на своєму грузовику
і був позбавлений робо-
ти. З цього почався
шлях на «дно». Вони ти-
нялися по дорогах Анг-
лії, жили у вагончиках-
трейлерях, потім в човні,
потім в пам'ятному міс-
течку. Квартиру пайцати
було неможливо. Сім'ям
з дітьми, так як неграм
і кольоровим, паймають
кімнати неохоче та й ці-
ни не по кишені. Залиша-
ється одне — притулок
для бездомних...

Як засвідчує «Санді
таймс», проблема без-
домних стає однією із
найгостріших соціальних
проблем Англії 70-х ро-
ків. В одному тільки Лон-
доні не менше 30 тисяч
бездомних. Стає по-
глиблюється тяжкою
економічною кризою.

Згортуються програми
житлового будівництва,
боротьби із злиднями,
реконструкції трущобних
районів і т. д.

Ось що розповів, на-
приклад, Роджер Ленглі,
25-річний безробітний
музикант, котрий посе-
лився з дружиною і ма-
лям в одному із пус-
туючих будинків Лондона,
знаючи, що їх в будь-
який момент можуть
вигнати на вулицю:

— Ми намагалися зна-
йти житло, але не да-
ремно. Сім'ї з малюк
хто не хоче паймати
квартиру. Звичайно, пай-
мати можна, але тільки
тоді, коли віддає всі
свої заощадження. Чи не
правда, ситуація дуже
нагадує фільм про Кеті.
Правда, ледо все-таки
змінюється за ці дев'ять
минутих років. Змінює-
ся, наприклад, віковий склад
бездомних. Про це роз-
повів новий докумен-
тальний фільм, який по-
аналогічно названий «Джо-
ні, повернись додому!».

А. АЗАРІН.

Країни капіталу пе-
реживають економіч-
ний спад. Безперервно
зростає безробіття, ін-
тенсивно ростуть ціни

За матеріалами
ТАРС, АПН.

ІНФЛЯЦІЯ, БЕЗРОБІТТЯ, БЕЗНАДІЯ...

КРОВІ ПРНБУТКИ

150-ти тономний прес роздробив руку молодому робітничковій автомобільно-
го заводу фірми «Пежо», (в місті Сушо). 25-річний хлопчик назавжди зали-
шився калікою. Профспілка трудящих металобробної промисловості зая-
вила протест адміністрації і вказала, що головною причиною нещастя була
непідготовленість автоскладальника до роботи на пресі.

У зв'язку з цим випадком на заводі в Сушо газета «Юманіте» писала:
«Фірма «Пежо» одержує високі прибутки не лише за рахунок поту і висна-
ження трудящих, але і за рахунок їх крові».

Трагедія молодого робітника — не поодинокі явище у Франції. Процес
інтенсифікації виробництва в умовах капіталістичної економіки веде до
збільшення кількості виробничих травм, нерідко з смертельним кінем. За
даними органів соціального забезпечення, в 1973 році було зареєстровано
1 302 840 нещасних випадків на виробництві. При цьому більше 146 тисяч
чоловік отримали серйозні травми і каліцтва; а 4305 — загинули. Інакше
кажучи: кожні шість секунд — нещасний випадок, кожні півгодини —
смерть робітника.

Виробничий травматизм привів до втрати 36 мільйонів робочих днів на
рік, що не могло не зробити відчутного удару по національній економіці.
Що ж стосується самих потерпілих, то вони не лише відчувають фізичні
страждання, але й матеріально.

Е. КОРЖЕВ.

Париж.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу вій-
ськово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 01153.

Індекс 61197.

Зам. № 13476.

Тираж 59 000.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» —
орган Кіровоградського обкома
ЛКСМУ. г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глішки, 2.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде
у п'ятницю, 7 листопада.

Редатор **М. УСПАЛЕНКО.**